

и амбизиозен учител се заема сериозно за работа. С негово участие то се превръща през следващите години в едно от най-авторитетните и модерни учебни заведения на доосвобожденска България.

С идването на Мидхат паша за областен управител и със създаването на вилаетския официозен в. „Дунав“, по препоръката на Цанков, Иван Чорапчиев е привлечен като колега на пристигналия в Русе Стоил Попов за преводач на текстове от турски и френски език. Младият, интелигентен и привлекателен учител е вече добре познат и е завоювал своя авторитет сред по-заможните българи в този град. Сродява се с видния русенски търговец от шуменски произход Иван Мавриди. Тази негова житейска стъпка го определя като член на недолюбваното от еснафите заможно русенско общество, което, заедно с чиновничеството му във вилаетската администрация, става обект на завист, постоянни нападки и тежки квалификации от страна на емигрантската преса от татък Дунав. Обаче когато в началото на 1866 г. по инициатива на Драган Цанков в Русе се създава читалище „Зора“, Иван Чорапчиев става един от най-ревностните му учредители и щедри дарители, а през април 1871 г. е избран и за негов председател. Под прякото ръководство на Цанков и Чорапчиев към дейностите на читалището са привлечени 15 - 20 души от по-будните младежи в града, между които са Никола Обретенов, Ангел Кънчев, Тома Кърджиев. Чорапчиев оценява техните качества и им помага по всякакъв начин. В известен смисъл става и техен духовен баща. Назначава ги на работа в печатницата - отначало като експедитори на вестниците, а в последствие и като словослагатели. Той е инициаторът за изпращането на талантливия, но беден Ангел Кънчев да учи в земеделското училище в Табор с намерение бъдещият специалист да поеме управлението на Нюмуне чифлик (Образцов чифлик) край Русе. Чорапчиев успява да издейства от валията Расим паша и специална стипендия за младежа⁴¹.

Независимо тази негова благородна постъпка, съдбата му изиграва лоша шега и свързва името му с нещастната смърт на младия революционер и негов възпитаник. Инцидентът с показното самоубийство на Ангел Кънчев е пространно разглеждан в нашата литература. Много често обаче, както и в революционната емигрантска преса от тия години, се натрапва упрекът, че именно „туркофилът“ Чорапчиев е фактическият волен или неволен предател на загиналия български герой. Доколко това е истина, както тогава, така и сега е особено трудно да се докаже. Сигурно е само, че след този случай русенският учител и преводач става обект на постоянни нападки в букурещките вестници, придружавани с най-тежки и обидни квалификации.

Предаден ли е Ангел Кънчев и кой е действителният му предател? Независи-